

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín 11/2020

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.
1 Kor 8,1

VE VINICI NAJDETE:

Úvodník - Vánoce, vakcína, vítězství; Dan Drápal - Důvody, proč nechodit do shromáždění; Oznámení

Úvodník

Vánoce, vakcína, vítězství

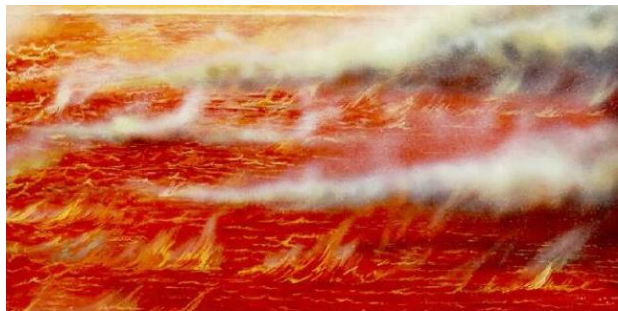
Občas jsem si říkal, jak je zvláštní, že na Vánoce dělají všichni to samé. Nemyslím na světě, ale u nás. Vše směřuje k 24. 12., k večeři - kapr, salát, nebo něco podobného, stromeček, dárky, svíčky, cukroví, světýlka, Betlém, koledy. Přání známým, příbuzným atd. Půlnoční nakonec. Pak návštěva babičky a rodičů. Hlavně, aby se to povedlo a dárky se líbily. Nic proti tomu nemám, konec konců, u nás to probíhá podobně. Myslím, že Bohu je jedno, jak si oslavíme Vánoce. Písmo nám v tomto ohledu nic

nezakazuje, ani nepřikazuje. Jsou ale věci, které Bohu jedno nejsou. A ty věci jsou pořád stejné, Vánoce, nevánoce. Písmo říká, že nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli než naši pozemští otcové. Přeji pěkné Vánoce, bez milování věcí tohoto světa a připomínáním si toho činu, že Bůh se ponížil a stal se obyčejným člověkem.

Vánoce a Silvestr utečou a dostane se nám na stůl velké téma - očkování proti CV-19. Zřejmě to bude bouřlivé celospolečenské téma, které s největší pravděpodobností bude společnost rozdělovat.

Jak to vidím já: Očkování je věc osobní volby každého člověka. Jakékoliv rozdělování společnosti na očkované a neočkované, nebo bezpečné a nebezpečné občany, vidím jako nepřijatelné. Nákaza

bezbožností je nebezpečnější než CV-19 a Bůh nechává tyto lidi pobíhat po světě. Svoboda volby člověka je pro Hospodina posvátná a nedotknutelná věc. Dokonce sám Bůh člověku ustupoval. Jak je napsáno: „Dal jim to, čeho si žádali, ale dopustil hubenost na jejich duši.“

Vývoj vakcíny trvá obvykle plus mínus 10 let. Vakcína na CV-19 trvala pouhý rok. Pokud bych se rozhodl dát se očkovat, což za sebe neplánuji, zjistil bych si všechny dostupné informace - co je to za vakcínu a minimálně bych si přečetl příbalový leták. Osobně bych třeba chtěl očkované lidi vidět za 6 let a ještě lépe, vidět i jejich děti.

Jak se k sobě budou chovat lidi ve světě, budeme mít možnost pozorovat. Když se lidi začnou nenávidět, satan se raduje a je mu

úplně jedno, proč se nenávidí. Protože pokud to dělají, činí jeho vůli a jsou daleko od Božích přikázání. Milujte své nepřátele, čiňte dobře těm, co se vám protíví - třeba pohledem na věc. Někoho možná zachrání operace a prodlouží mu život o několik let, ale nijak nezmění jeho úděl věčnosti. A teď se dostávám k tomu vítězství. Dejme tomu, že se někdo dá očkovat a i kdyby vše bezchybně fungovalo, tak stejně nám to nezajistí bezpečí. Je to asi to samé, jako když se v autě na poslední chvíli vyhnete srážce s kamiónem. Ale tu hlavní otázku to vůbec neřeší. Otázku věčného života. Jak stále opakují:

Na tomto světě nemůžeš získat víc, než je život věčný v Ježíši Kristu a nemůžeš na tomto světě ztratit víc, než je život věčný v Ježíši Kristu. Cestou je pokání. Jak se říká ve ZJ. Janovu: Blahoslavený, nad kým druhá smrt nemá moc. To je ten, který je v opravdovém bezpečí. Přeji, abys to byl i ty. *Petr Rýgl*

DŮVODY, PROČ NECHODIT DO SHROMÁŽDĚNÍ

Milý čtenáři, titulkem tohoto článku jsem Tě trochu podvedl. Budu vlastně psát o pravém opaku – o důvodech, proč do shromáždění jít. Jsem přesvědčen, že sám znáš možná desítky důvodů, proč do shromáždění nejít. Možná jich znáš víc než já. Téměř jistě se ti vybaví nějaký, který já v tomto článku neuvedu.

Ale začněme pěkně od počátku. Před týdnem jsem psal článek „Rozhorli se pro Hospodina“, v němž jsem hořekoval nad malou znalostí Písma zejména u čerstvě obrácených křesťanů. A uváděl jsem, že náš duchovní život stojí na třech pilířích (v anglicky mluvícím světě se jim říká „disciplíny“): na četbě Písma, na modlitbě a na společenství. Jistě, bez Ducha svatého jsou všechny tři prázdné, neúčinné, a tudíž často i nudné. Nicméně to, že nám po dvě

poslední neděle shromáždění moc nedalo, není dostatečným důvodem, proč příště na shromáždění nepřejít. Podobně jako skutečnost, že včera ani především jsem v Písmu neobjevil nějakou převratnou myšlenku, není důvod, proč přestat Bibli číst.

Pokud jsou zmíněné tři pilíře opravdu důležité, můžeme počítat s tím, že Boží nepřítel udělá vše pro to, abychom Bibli nečetli, abychom se nemodlili a abychom shromáždění co nejčastěji vynechali.

Většinou to ale u těchto tří „disciplín“ není tak, že bychom se náhle a s definitivní platností rozhodli, že už Bibli neotevřeme, že se přestaneme modlit nebo že už nikdy shromáždění nenavštívíme. Ano, vím, že jsou lidé, u nichž to

bylo takto „ložené“. Do shromáždění přestali chodit, protože je něčím naštvál pastor nebo nějaký člen sboru. Mnohem častěji ale dochází k tomu, že daný člověk nachází opakovaně nejrůznější důvody, proč do shromáždění nejít. Žádné „naštvaní“ tam vlastně nemusí být a důvody vynechat se zdají být rozumné a opodstatněné, ne-li dokonce chvályhodné. V rámci jednoho měsíce se nic podstatného neděje, nebo se přinejmenším nezdá, že by se něco dalo. Ale po roce je takový člověk už někde jinde. A je hloupé a nepříjemné, že si to vůbec nemusí uvědomovat.

Kdysi, ještě za komančů, jsem byl na křesťanské konferenci v Maďarsku, na které vyučoval jeden téměř osmdesátiletý biblický učitel. Vyprávěl nám zajímavý příběh ze svého života.

Byl to diabetik a chodil na pravidelné lékařské prohlídky. Jeho lékař mu předepisoval potřebné léky a doporučil mu určitou dietu. Po nějaké době tento učitel změnil působiště. Začal učit na biblické škole v jiném městě a potřeboval tudíž nového doktora. Když byl na úvodní prohlídce, zarazilo ho, že tento lékař mu předepsal mnohem přísnější dietu a nadto mu doporučil určitá tělesná cvičení. Onen biblický učitel neudělal žádné rozhodnutí, že se těmito radami řídit nebude, ale po návštěvě u onoho nového lékaře se během dvou dnů „ke cvičení nedostal“. (Dokážeme to sami na sebe někdy pěkně sehrát, že?) Onen druhý den ho překvapil telefonát od nového lékaře. Ten se ptal, zdali jeho pacient cvičil.

Onen biblický učitel nezašel. Tu se ho lékař zeptal: „Pane Grishame, je Vaše práce důležitá?“ „Myslím, že ano.“ „Tak raději cvičte, protože

pokud nebudete cvičit, tak ji moc dlouho dělat nebudete.“

Profesor Grisham nám řekl: „Začal jsem cvičit. Zprvu ne kvůli sobě, ale kvůli němu. Ale nelituji toho.“

Máš od Boha určité poslání. Nicméně spasen jsi z milosti. Nejsi spasen, protože čteš Písmo, protože se modlíš, a protože chodíš do společenství. Ba dokonce někdo může toto vše dělat, a přitom nebýt spasen. Nicméně pokud tyto disciplíny pěstovat nebudeš, nebudeš mít společenství s Pánem a nenaplníš své poslání.

Znám několik misionářů a misionářek. Většinou se dlouho připravovali na působení v některé zemi, kde se mluví cizím (někdy opravdu hodně cizím) jazykem. Někdy věnovali několik let života, aby se tomuto jazyku naučili. K první lekci přistoupili s nadšením. Stejně tak k druhé. Pak ale začalo

nadšení polevovat. A sedmnáctá lekce – to už byla vyloženě nuda.

Jenže pokud chtěli naplnit své poslání, museli to vydržet. A pak i tu osmnáctou a další.

V minulém článku jsem uvedl několik běžných důvodů, proč se lidé rozhodnou do shromáždění nejít. Někdy je to únava. Jindy moc práce doma. Jindy problém s někým, kdo ve sboru bude a koho zrovna teď nechci potkat. Jindy je to nečekaná návštěva. Vážným důvodem bývá, je-li partner nevěřící a naše účast ve společenství se mu moc nelíbí. A pak je zde skutečně objektivní faktor, a sice pracovní povinnosti. To se týká lidí pracujících na směny, někdy zdravotních sester a lékařů, případně pečovatelek.

Myslím, že by si každý takový člověk měl stanovit nějakou nepodkročitelnou mez. Pokud se člověk z pracovních důvodů

nedostane šest neděl na shromáždění, měl by uvažovat o změně zaměstnání. Ano, vím, že je to radikální řešení. Nicméně vzpomínám na svého přítele Pavla, který byl jednu dobu kurátorem našeho evangelického sboru na Maninách. Jeden muž, který měl manželku a tři děti, koupil chalupu a koncem jara nám oznámil, že ho ve sboru uvidíme až na podzim, protože přes léto budou trávit víkendy s dětmi na chalupě. Pavel mu tehdy řekl něco, co já bych se tehdy říci neodvážil: „Víš, Michale, není to dobré rozhodnutí. Vy i děti potřebujete slyšet Boží slovo. Je to fakt důležitější než čerstvý vzduch.“

Onen muž to ovšem nevzal. A na podzim jsme ho už neviděli. Ani nikdy potom. A děti vyrostly bez společenství, bez modlitby a bez Písma svatého.

Vím, že to nejde praktikovat u každé návštěvy. Ale jsou lidé,

kterým se nerozpakuji říci: „Víte, já chodím v neděli odpoledne do sboru. Budu moc rád, když půjdete se mnou.“ Tím dávám najevo, že společenství je pro mě důležité, že chodit do sboru považuji za něco běžného – a že jsem přesvědčen, že by to prospělo i jim. Nemyslím si, že by v tom byl nějaký nátlak – je to pouze pozvání.

Píšu tento článek obecně, z hlubokého přesvědčení. Na toto téma bych ani nekázal, abych se nezařadil mezi ty duchovní, kteří těm, kdo jim do kostela nebo sboru chodí, nadávají na ty, kteří tam nechodí. Proto dávám přednost článku.

Na závěr zmíním ještě jedno pozorování. Lidé často chodí někam, kde „jim to něco dá“. A nabídka je tu opravdu velká. Přednášky, kurzy, semináře jak žít úspěšný život, jak více vydělat, jak se vyrovnat se stresem, jak urovnat

vztahy s partnerem apod. Do shromáždění ovšem nechodíme primárně kvůli tomu, že „nám to něco dává“. Já si pochopitelně myslím, že nám to něco dává, ale mám dva důležitější důvody. Do shromáždění chodím kvůli Bohu. Církev je tu od toho, aby adorovala, aby oslavovala Boha. A do shromáždění chodím i kvůli lidem. Jednak kvůli těm, kteří tam přijdou také. Někdo z nich bude patrně potřebovat povzbudit nebo potěšit. (A někdo z nich mě možná napomene – ale co když to právě

potřebuji?) Ale do shromáždění chodím i kvůli lidem, kteří tam (zatím) nepřijdou. Společně se modlíme za naše město. Je v něm hodně nešťastných lidí. A hodně lidí, kteří jsou – prozatím – v moci Božího nepřítele. Potřebujeme společenství, abychom je měli kam pozvat. A nejde o to, zdali jsou ti lidé sympatičtí. Jde o to, že Bůh je miluje a možná si je chce přivést k sobě právě skrze nás.

Dan Drápal

OZNÁMENÍ..

PRAVIDELNÉ SHROMÁŽDĚNÍ

neděle 9³⁰ h

knihovna V. Čtvrťka, Denisova 400,
Jičín

VÁNOČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Uskuteční se v neděli 20. prosince
od 17 h

SKUPINKY

středa od 19 h u Rýglových

čtvrtek od 19³⁰ h u Václavíkových

pátek od 18³⁰ h u Šolcových – 1x za
14 dní

VÁNOČNÍ ZPÍVÁNÍ KOLED NA PRACHOVĚ

24. 12., sraz v 16³⁰ h u hotelu Šikmá
věž, Horní Ločov. S sebou si
vezměte lucernu nebo baterku.

MLÁDEŽ

dle dohody

STARŠOVSTVO

neděle 3.1. od 14 h u Smolíkových

NOVOROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Uskuteční se v neděli 27. 12. od 18
h v knihovně V. Čtvrťka. Zazní zde
několik písní, krátká úvaha a několik
úryvků z Písma.

KAVÁRNA

už aby byla

POČET ČLENŮ

40 dospělých

Do sboru vstoupil Vojta Šolc.

6 nezletilých

11 dětí

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín

webové stránky: www.ksj.cz

<https://www.facebook.com/ksjicin>

měsíčník Jičínská vinice;

vinice@ksj.cz

NAROZENINY

16. 12. Petr V. | 31. 12. Ondřej S. |

4. 1. Martin P. | 12. 1. Jana K.